

Die drei kämpfen sich durch den Schneesturm.

"Wir wären besser bei Fredi geblieben", jammert Nina, und Nino fängt an zu schluchzen.

"Haltet durch, Kinder! Wir sind bestimmt bald da." Lars versucht den Eisbärkindern Mut zu machen. Aber auch er ist erschöpft und weiß nicht mehr weiter. Unter einem großen Felsen finden sie einen Unterschlupf für die Nacht. Eng kuscheln sie sich aneinander. Die drei schlafen sofort ein.

Es ist schon hell, als Lars wach wird.

"Ihr habt euch verlaufen, stimmt's?" Vor ihnen steht ein Polarfuchs und lächelt freundlich.

"Nein, äh ja, also höchstens ein bisschen", sagt Lars verlegen. "Das heißt, ich weiß, wo wir hinmüssen, nur nicht, wo wir sind."

Και οι τρεις τους παλεύουν να προχωρήσουν μέσα στη χιονοθύελλα.

«Αχ και να είχαμε μείνει καλύτερα με τον Φρέντυ», κλαψουρίζει η Νίνα και το Νίνο τον πιάνουν οι λυγμοί.

«Κάντε υπομονή μικρούλια! Όπου να 'ναι φτάνουμε...» Ο Λαρς προσπαθεί να ενθαρρύνει τα μικρά πολικά αρκούδάκια. Αλλά και ο ίδιος είναι εξαντλημένος και δεν ξέρει πλέον τι να κάνει. Κάτω από ένα μεγάλο βράχο βρίσκουν καταφύγιο για τη νύχτα. Κουρνιάζουν ο ένας δίπλα στον άλλον. Οι τρεις τους αποκοιμιούνται αμέσως.

Έχει ήδη ξημερώσει όταν ξυπνάει ο Λαρς. «Χάσατε το δρόμο σας, έτσι δεν είναι;» Μπροστά τους στέκεται μια πολική αλεπού που τους χαμογελάει φιλικά.

«Όχι, εεε ναι, ίσως λίγο», αποκρίνεται ο Λαρς αμήχανα. «Θέλω να πω, ξέρω πού πρέπει να πάμε αλλά όχι πού βρισκόμαστε».

